

1129 3die Beh. af Loof. om Bortforp. af Fæsteg. efter Fdn. af 15de Juni 1792 § 11. 1130

af den ærede Ordfører, at det paa ingen Maade kunde gaae an at blive staaende ved, hvad Regjeringen i samme havde foreslaaet, men at man maatte komme med flere Tillægsbestemmelser. Jeg er under Forhandlingerne med Udvalget gaaet ind derpaa, og jeg har ved denne Sags 2den Behandling her i Saalen erklæret, at jeg kunde stemme for de af Udvalget i saa Henseende stillede Ændringsforslag. Naar jeg nu engang er kommen ind paa den Bet, vil det ogsaa erkjendes for naturligt, at jeg slutter mig til de yderligere Ændringsforslag i denne Retning, der ere stillede idag, forsaavidt de ere i fuld Overensstemmelse med Regjeringens Betragtningssmaade af hele Lovforslaget og af Bestemmelserne i § 11 af Forordningen af 1792. Jeg vil som Folge heraf kunne gaae ind paa det Ændringsforslag, som af 8 ærede Medlemmer er stillet under Nr. 4, og jeg troer, at det, naar man overhovedet engang skal ind paa den Slags Bestemmelser, vil være heldigere at vedtage det end at forkaste det og vedtage det af Udvalget under Nr. 5 stillede Forslag. Jeg troer nemlig, at Spørgsmaalet derved bliver renere og klarere afgjort. Efter hele denne min Udtalelse maa det derimod staae det høie Thing klart, at det vil stride imod Regjeringens Stilling til nærværende Lovforslag, at et saadant Ændringsforslag som det under Nr. 10 bliver vedtaget, og jeg maa derfor tillade mig at fraraade Thinget at vedtage det. — Jeg skal indskrænke mig til disse saa Bemærkninger, som jeg troer ville være fuldkomment tilstrækkelige efter de stedfundne Forhandlinger.

Ordføreren: Ogsaa jeg troer at kunne fatte mig meget kort ligesom den høitærede Minister med Hensyn til det Var Ord, som jeg endnu maa ansee det for min Pligt at tilføie. Jeg vilde ganske vist ikke kunne fatte mig kort, dersom jeg troede, at vi her skulde sidde til Doms over Forordningen af 15de Juni 1792 § 11. Jeg vilde ikke kunne fatte mig kort — ialtsald ikke, saa kort, som

jeg nu kan, — dersom jeg nogensinde havde betragtet det, som Udvalgets eller som Thingets Opgave her at afgive en Kjendelse over den ældre Rets Fortolkning. Men, hvad jeg har anseet for at være nødvendigt, det har kun været at fremhæve den Usikkerhed, som finder Sted i Henseende til den gjældende Rets Fortolkning, for derpaa at bygge Nødvendigheden af, at der bliver givet nye Bestemmelser for de fremtidige Forhold, idetmindste for de praktisk vigtigste Forhold. Dette er to meget forskellige Spørgsmaal. Man kan ganske vist ikke lade være at tale om Forordningen af 15de Juni 1792 § 11. Den er Udgangspunktet i den Forstand, at man ved Hjælp af den, maa paavise den nuværende Tilstands Mangelfuldhed. Man maa paavise, at der er en Uklarhed, og at der er en Usikkerhed tilstede, som maa fjernes. Men man skal derimod ikke, efter min Opfattelse af Stillingen, her søge at afgive en Kjendelse om, hvilket Resultat der vilde fremkomme ved en Prøvelse af Forordningen af 1792 paa det eneste Sted, hvor en saadan Prøvelse med bindende Autoritet kan finde Sted. Jeg advarer mod at troe, at der lader sig sige noget Sikker om Fortolkningen af § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792 med Hensyn til det Spørgsmaal, om Forpagteren kan skræve sig Afgangen til at overdrage sin Forpagtningsret til Andre uden Bortforpagterens Samtykke. Videre vil jeg ikke sige derom. Jeg advarer kun bestemt mod at troe, at Nogen med Sikkerhed kan udtale Noget om, hvorledes en Dom, naar Sagen blev reist for Høiesteret, vilde falde ud enten til den ene eller til den anden Side. Men det er under denne usikre Tingenes Tilstand, at Udvalget har anseet det for rigtigt og nødvendigt at foreslaae de Bestemmelser, som det har foreslaaet, og hvis Betydning dog nu maa staae klart for Thinget. Det maa dog nu være klart, at Meningens Ialtfald ikke er at forbyde Contracter, hvorved Parterne blive enige om, at Forpagteren skal have Ret til at overdrage sin Forpagtning i